

Natten. At faa alle tre Hovedpunkter ind i Lovforslaget igen er jeg nærmest tilbøjelig til at anse for umuligt. Naar jeg skulde opgive et af de tre Hovedpunkter, saa skulde det være det om Jagttegn, der jo ogsaa her i Tinget mødte Modstand, idet det kun blev vedtaget med 24 Stemmer mod 17. De andre to Punkter vil jeg ikke kunne gaa ind paa at opgave, og jeg haaber, at heller ikke Landstinget nogen Sinde vil opgive disse Punkter. Hvad Forbudet imod Jagt paa Søn- og Helligdage angaar, blev der i 1892 stillet Forslag herom af hele Landstingets Udvalg. Forslag om Forbud mod Nattejagten var stillet af 6 af Udvalgets 7 Medlemmer. Dette tyder jo ikke paa, at Landstinget vil være tilbøjeligt til at opgave hverken Forbudet mod Nattejagt eller Forbudet mod Jagt paa Søn- og Helligdage, hvad der meget glæder mig.

Jeg skal ikke komme ind paa at omtale alle de fteke Forandringer. De ere jo blevne ret udførlig fremhævede af den ærede forhenværende Ordfører; men der er nogle af dem, som ligge mig særlig paa Sinde, og som jeg gerne vil omtale med nogle faa Ord.

I Landstingets § 15 hed det: „Jungen er berettiget til at udøve Jagt, med mindre han er fyldt 16 Aar. Ligeledes er det forbudt den, som enten selv, eller hvis Familie er under Fattigvæsenets Forsorg, at udøve Jagt“. Denne Bestemmelse er tagen ud af Lovforslaget, men jeg maa meget ønske at faa denne Paragraf igen indsat i Lovforslaget. Jeg holder ikke af, at unge Drenges færdes paa Marker og i Skove med Skydegeværer; de ere i Reglen ikke synderlig forsigtige og have ikke stor Forstand paa at omgaaes Skydegeværer. — Jeg mener heller ikke, at det særlig kan skade Fattiglemmer, at det forbydes dem at udøve Jagt. Lovgivningen har jo frataget dem, der ere under offentlig Forsorg, mange andre Rettigheder, f. Eks. Valgretten, og jeg antager vel ikke, at ret mange Fattiglemmer ville udøve Jagt, men jeg finder dog, at dette Forbud bør staa i Loven.

At Fredningsbestemmelserne er der et Punkt, som jeg særlig vil omtale, og det er med Hensyn til Fredningen af Pattedyr. Punkt 3 af § 17 L. i Landstingets Forslag, der gaar ud paa, at Bæsel, Grævlinge, Flagermus og Hindsvin skulle fredes fra 1ste Februar til 19de September, er helt ubeladt i Forslaget, som det foreligger. Jeg kunde meget ønske, at det igen kunde blive indsat i Lovforslaget. Bæselen er i mine Øjne et udmærket Dyr til at fange Mus og Røtter, og jeg ved ikke, at de andre

Dyr, der vare nævnte i Landstingets Forslag, gøre nogen nævneværdig Skade. Jeg tror i alt Fald, at man meget godt kunde lade baade Grævlinge og Flagermus blive staaende som fredede indtil 19de September.

I § 16 i Folketingets Forslag staaar, at Stæren maa jages, hvor den i Haven gør Skade paa Frugt. Dette Punktum vilde jeg gerne have ud af Loven, thi bliver det staaende, vil Stæren kunne skydes hele Foraaret og hele Sommeren, og den bliver da aldeles fredløs paa alle Aarstider. Bemærkningen om, at det kun gælder, hvor de kunde skade, har ingen Betydning, thi det er virkelig Tilfældet, at Stæren kan gøre Skade, og naar man har Ret til aldeles at ødelægge Stæren blot ved at sige, at den gør Skade i en Have, bliver den fredløs hele Aaret igennem. Efter de Erfaringer, jeg har, og de er ikke saa faa, og de ere ogsaa temmelig gamle, gør Stæren langt mere Nytte end Skade. Jeg har set mangfoldige Kornmarker, ganste fortrinlige Hvede-, Byg- og Rugmarker, som vare saaledes angrebne af Oldenborrelarver, at man, medens man havde ventet sig 18—20 Fold, saa sig reduceret til 4 à 5 Fold, og det var endogsaa daarligt og næsten ubrugeligt Korn. Jeg tror, at den Nytte, som Stæren gør ved at fortære Oldenborrelarver, er meget betydelig, det er den bedste og virksomste Jugl til at ødelægge disse Larver. Den Nytte, som den derved gør, er langt større end den Skade, den forarsager ved at tage nogle Kirsebær i en eller anden Have. Jeg vil derfor meget anbefale, at denne Bestemmelse maa komme ud af Loven.

Jeg er ogsaa aldeles bestemt mod det, der blev berørt af den ærede forhenværende Ordfører, at Amtsraadet skal kunne give bestemte Personer Tilladelse til at sætte Gift for Røddyr. Landstingets Affattelse gik ud paa, at det skulde være Indenrigsministeren, der kunde give en saadan Tilladelse. Jeg er en Modstander af Anvendelse af Gift paa alle mulige Omraader, men skal der endelig kunne gives Tilladelse til at sætte Gift, kan jeg ikke være med til, at den skal kunne gives gennem Amtsraadet, men jeg ønsker da aldeles bestemt, at Landstingets Affattelse igen sættes ind i Loven, saaledes at Tilladelsen skal gives af Indenrigsministeren.

Der er ganste vist ikke saa faa andre Punkter, hvor der i Folketinget er foretaget Ændringer i Landstingets Affattelse. De fleste af disse ere blevne berørte af den ærede forhenværende Ordfører, men der er dog en hel Del flere. Jeg skal imidlertid ikke komme ind paa disse Enkeltheder, idet jeg ligesom han venter, at der vil blive ned-